

Onen večer

Umbrtka

My v onen večer byli u koně
V nitru jak na komínech ohně
Náš prázdný bůh stál opodál
Stál a ponuře on jedl prejt
Pomalů jedl a v záklonu stál
Věk kovu a ohně v nás se střetl
Kdo v ryzosti našeho pána
Se spletl chyboval
Toho pán hnětl huntoval
A jedl u koně
Pán temný byl jak smrt a stín a chlad
My s Ondrou máme rádi tahle slova o tom
A budujeme z hudby hrad
A jedno co zbude a co bude potom
Nic černějšího nepamatuji
Zuby jak černé uhlí ve sluji
Jak noc byl černý jako holomráz
Od hřívý černý byl až po ocas
Toť téměř portrét páně
Když nebožák drkotá zubany
A na ledovce táhne saně
Tak černý byl že byl i černější
Než v černé noci svět náš vezdejší
Tak černý jako mlha v roklině
Tak černý jako uhlí v komíně
My v onen večer pili u koně
A oči rudé jak ohně a černé jak sluje
Tam tekla lahodná mok páně
A zaplavoval útroba naše zšedlé stráně...
Tak mocný černý jako jeskyně
A cesty ocelové pod povrch země do hlubin
Z temnoty skřípání a árie
Zvadlých duší které opustila vůle
Čin tam my spatřili
Černotu vši podstaty
A vzlet i krach
A slzy jako mlha nad blaty
V nesnesitelné tíze v které sípají chudáci
My byli jsme si blíže jak raci v čistém potůčku
Krásně jsme všichni spolu dýchali
Sytí přátelští vřelí
A zažívali legraci
A černý kůň našeho boha
Vše pošlapal a pošpinil jak černá noha
Náš pan žaludek má
Jak koženou kabelku
On v noci pije nebo kouká na telku
A uvnitř hyne

Lidský rozměr se dá přečerpávat
Chtěla by si po ulicích v noci stávat?
Poslouchat sprostotu a krkání
A tělem myslet na spaní
A mít prázdnou peněženku
A mít náběh na žloutenku
Osudem rozsekaným sklem
Být nočních ulic ježíškem

Na oslátku se zpětným zrcátkem
Co za zády ti ukazuje déšť
Hlemýžděm vlhkých polních cest
Duhou která vychází z močí
A mezi výkalama končí
Tancem opilých dělníků
A tlustých prodavaček
U mladých být svědkem i strůjcem
V hlavě sraček
A bořícím se komínem
Na černém koni mezi komíny a ploty
V inspiraci i smrti nesundávat boty
A procházet špinavé bloky
Plné rzi a potu a špíny
Místo mozku který pomine
Hroudu hlíny kterou hřbitov
Přátelštěji k sobě přivine
A myslet na černý kov

Umbrtka náš pán na koni černém u Křimic
Na poli zelném
Černota vesmír a jinak nic
Osudem všichni na bodě stejném
Na zelném poli u Křimic
V dešti jdou zástupy co ctí na nebi hlínu
Svítili si mobilem a v hlavě prázdno
Chodí denně do morných míst
A nikdy nepřijdou na dno
Kde konec je ryzí jak sníh a tak čist
Jejich krunýřem je na duši mít špínu
A salvu peněz hýřit po nebi
V dešti jdou ti co mají mour a uhlí nad hlavou
Mezi prsty a pod kabáty špínu špinavou
A namísto bot hlínu
Ukoptěné poklady těchto lidí
Montérky a džínové bundy
A jejich manželky a dívky
A jejich zapáchající oděv
Oproti nim my jsme jako zrnko rýže
Či sražená srnka na silnici
Řidič vozu co uklidní svůj hněv

Náš pán osiřelý
Osamělý muž kuchyňská linka
Pevný stůl noviny na něm
A bokem puštěná televize
Tu život tu rozklad a zmar
Starý mládenec svou vodku pije
Požehnaný dar
A neutuchající nostalgie
Buben osudu nad hlavou
Nepatrně bije
Jako hodinový stroj
Byť jen portrétem či dcerou a synem
Jeho život pokračoval
Já vím že s bohem splynem
I když kříž jsem zneuctíval
Osud hejno much nad teplým lejnem
Žijeme krátké životy
Spočíváme na bodě stejném
Kabáty a konstrukce ze lží a nevěry
A majonézové saláty
A dívky co věří na trubce

Snaží se o pragmatické závěry
Kdo otec je a bude a kdo mohl by být
Kdo s kým bude jako humus
A hniloba v hrobě hnít
O porozumění pokus